

PAVEL MAREŠ

AKVIN

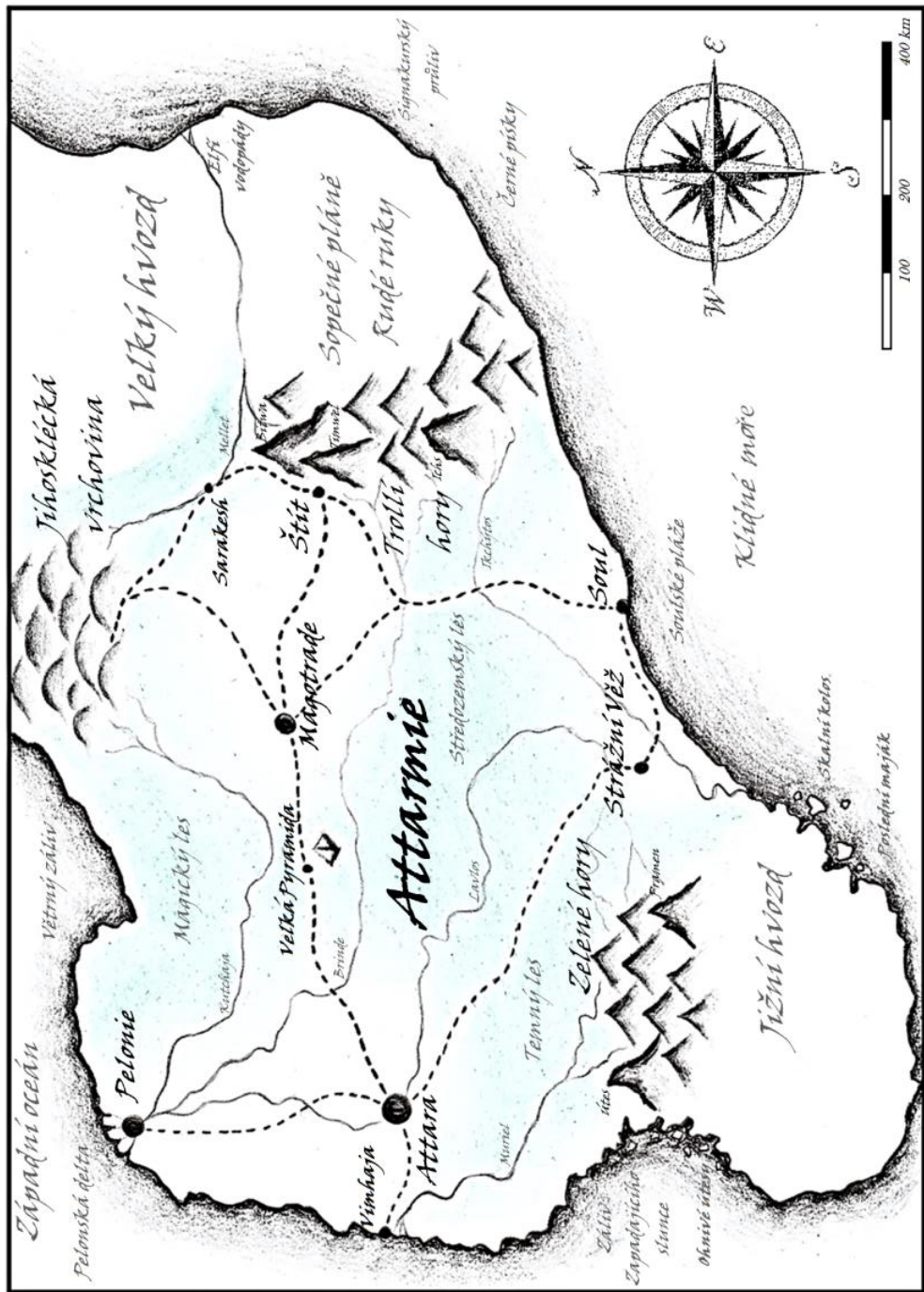
DRUHÁ TVÁŘ

Pavel Mareš

AKVIN

KNIHA DRUHÁ:

Druhá tvář

Prolog

Pán nad Pány

Prach a popel.
Tohle byla Kuryta.
Prach a popel.

Mašak zde žil celý život. Narodil se ve vesnici Ušd-jekin, která trpěla pod krutým upírem Rewaldem. Noc co noc navštěvoval vesnici a noc co noc si vybíral svou daň na jejich životech. Zabíjel, kdy se mu zachtělo. I když, jak lidé z Kuryty věděli, nemusel. Upír člověka nemusí zabít, aby ukojil svou žízeň.

Krev a maso. Obojí chutná nejlépe z teplých lidí. To věděly v Kurytě i malé děti.

Vzrušení.

Často na obou stranách. Upír nebo vlkodlak. Vždycky je v tom vzrušení. Často to končí smrtí.

Je pravda, že některé dívky za nimi chodí samy.

Vzrušení.

Život v Kurytě byl nebezpečný. Mašak se často ptal sám sebe, proč vlastně neutekl. Kolovaly legendy o zemi světla. O místě, kde v noci můžete beztréstně opustit dům a nemusíte se bát chodit přes les.

Stejně tak kolovaly zvěsti o zemích za mořem. Žádná loď u břehů Kuryty nestaví. Nikdy.

Rewald z klanu Mertariael byl zabit právě Mašakem. Byla to vzpoura. Jedna z mnoha, které čas od času vzplály proti kru-

tosti vládců. Obvykle pak byl několik desetiletí klid, než si vesničku vyhlédl jiný Štaghoršův Mocipán.

Tak si říkali. Ti-co-Mu-mají-nejblíže. Bylo jedno, jestli to byl upír, vlkodlak, kněz nebo obyčejný válečník. Byli to muži a ženy poznamenaní Jeho ohněm. Ten, který musíte zapálit sami, ale pak ve vás hoří, dokud vás celého nespálí.

Mašak byl mužem, jenž zabil Mocipána. Těm Oni nikdy nic nedarovali. Věděl, že by ohrozil svou vesnici, kdyby zůstal. O svou první ženu přišel právě rukou Rewaldovou. Druhou musel nyní opustit, přestože (ale i protože) ji miloval. Naposledy pohládl své děti a odešel do temnoty obklopující Ušdjekin.

Jestli byly vesnice nebezpečné, tak Kurytská pustina byla ohromnou smrtící pastí. Přežili jen ti nejsilnější. Vlci, jak se říkalo vlkodlakům, se bavili svými štvanicemi. Jejich pravidla byla uzpůsobena tak, aby vždycky vyhráli. Přesto Mašak jejich spárům a mordám unikl. Bylo to tak vyčerpávající, že několik dní poté stonal a potácel se na pokraji smrti.

Opět však jako zázrakem přežil.

Nevěděl ani, jak unikl té příšeře z jezera, kam se šel napít. Jak se dostal ze spárů bludiček, které ho chtěly utopit v jednom z mnoha temných močálů. Potkal ještěry a býčí muže. Potkal smrtící nástrahy a lovce odměn s jeho portrétem načrtnutým na pergamenu.

Byl cestou několikrát otráven, málem sežrán zaživa a v souboji na meče mnohokrát velmi vážně zraněn.

Přesto nyní stál na dohled sopky Štaghorš. Všechny ty útrapy posledních let podstoupil, aby tu dnes mohl být. Aby mohl vidět svého nepřítele zblízka.

V té době už byl známým dobrodruhem. Říkal si Mašak Kamenná tvář a našli se i takoví, co nějaký čas cestovali s ním. Na tuhle výpravu by ale šel asi jen blázen. Pouze Mocipán se smí přiblížit k sopce a Mašak byl zabiják Mocipánů. Každému vytrhl špičák. Měl pěknou sbírku na řemenu kolem krku.

Ze sopky se kouřilo. Potoky lávy, které protínaly Kurytu jako velké rudé tepny krve, se valily z vulkánu a připomínaly proudy krvavých slz. Temný bůh Štaghorš plakal a jeho pláč zabíjel tuhle zemi.

Mašak vyrazil. Ohromnými skoky překonával lávové řeky. Svým obouručním mečem zabíjel kněze a další Mocipány, kteří

žili v této pustině na dohled svého pána.

Tak se stalo, že se Kamenná tvář probojoval až na vrchol vulkánu a pohlédl Štaghoršovi do tváře.

„Nemůžeš mě zabít,“ zaduněl boží hlas z hlubin vulkánu.

„Můžu to zkusit,“ procedil Mašak sevřenými rty a vyrazil do oka vulkánu.

Jak klesal do ohnivých hlubin, sílilo horko. Sílila Štaghoršova síla.

„Nemusíme spolu bojovat,“ řekl Štaghorš, který se zjevil v podobě velikého plamenného válečníka.

„Budeme bojovat,“ řekl Mašak a zaútočil.

Bojovali mnoho dní a mnoho nocí. Sopka se otrásala a chrli-la lávu. Několik hradů Mocipánů smetl popelový mrak. Boj otrásal celou Kurytou.

K smrti unavený Mašak sledoval, jak jeho nepřítel, stále pln sil, se napřahuje k poslednímu úderu.

Čepel letěla vzduchem. Mašak již neměl sil, aby pozvedl vlastní meč.

Avšak.

Čepel se zastavila těsně nad ním.

Štaghoršovo zjevení pak spustilo meč a opřelo ho o zem.

„Služ mi.“

„Nemůžu.“

„Můžeš a budeš.“

„Nemůžu zradit sám sebe, svůj lid.“

„Já jsem tvůj Bůh! Já jsem pánem tvého lidu! Já jsem začátek i konec každého z vás.“

„Jsi zlý.“

„Ne. Nejsem zlý. Dělán z našeho lidu silnější národ. Takový, aby přežil. Takový, který nepotká osud elfů. Takový, který dokáže odolat temnotě přicházející po stopách Síríjského národa.“

„Zabij mě.“

„Nezabiji tě. Potřebuji tě. Udělám z tebe nejmocnějšího z Mocipánů. Budeš Irša, Štaghoršův velekněz a Pán nad Pány pod Bohem.“

„Svěruješ důvěru svému soku?“

„Dávám sílu těm, co mají sílu se mi postavit.“

„Když to přijmu, budu stále člověk?“

„Budeš víc než to.“

„Dáváš mi moc výměnou za duši.“

„Dávám ti moc. Svou duši už mi musíš nabídnout sám.“

„Pak tedy přijímám.“

Sopka naposled zaduněla a Kuryta se na dvacet let zakryla do hávu kouře a dýmu. Z tohoto dýmu, z tohoto popela pak povstal Irša. Pán nad Pány pod Bohem. Nejmocnější z Mocipánů a Největší Hrozba. Člověk, který změní svět.

Kapitola 1

Další rok končí

400 let po Vpádu, Hlavní město císařství - Attara, Attarmie

Orel se vznášel nad Jitřními kopci a směřoval od západu k Attaře, hlavnímu městu Attarmijského císařství. Přelétl Karax, hrad velmistra řádu Elerboských rytířů, a zachytil proud teplého vzduchu, který ho vynášel vysoko nad město. Attara byla místem snů. Většina Attarmijců rozuměla magii a kouzlům a čarovaná nádhera Attary tuto skutečnost odrážela. Město poblikávalo mnoha barvami, hlavně pak modro-zlatou září od městských kouzelných loučí a pak fialovou barvou rotujících krystalů na vrcholcích věží. Magické krystaly sloužily během dne k ukládání sluneční energie, aby pak v noci mohly tuto energii uvolňovat a zásobit tak čarodějný lid vším přepychem, který potřeboval. Vysoko z téhle barevné nádhery se vypínal černý masiv císařského paláce protkaný zářícími modrými žilkami. Orel mohutně mávl křídly, aby vylétl nad tuto obrovskou stavbu a náhle si povšiml, že Císařský palác připomíná ostrov tyčící se z namodralého oceánu zahrad, které ho obklopovaly. Čarodějné věže v zahradách pak připomínaly útesy kolem tohoto ostrova, o které se mohou tříštit lodě.

Orel usedl na jednu z věžiček černého paláce a prohrábl si zobákem peří. Pak se zadíval k jihu. Tam se k nebi vypínala budova jen o trochu menší, než byl císařův dům, co do šířky. Zato do výšky spolu mohly klidně soupeřit, ačkoliv Akademie měla výhodu, že stála na kopci. Palác byl zvenku strohý a tmavý, oproti tomu univerzita byla barevná a členitá. Kruhový komplex

zdobilo tisíce věží různých druhů i velikostí. Každá z nich zářila jinou barvou a na jejich vrcholech rotovaly velké magické krystaly.

Orel si znovu prohrábl peří a zamyšleně se rozlétl k univerzitě. Nechal se unášet vzdušnými proudy a na vlnách větru mířil do míst vědění. Univerzita před ním rostla. Mezi samotnou stavbou a městem byly upravené parky a lesíky, které oddělovaly univerzitní prostory od samotné Attary a všeho dění v ní. Kolem univerzitních věží létala neuvěřitelná hejna ptáků všemožných druhů, dokonce i takových, co jsou v tuto večerní dobu již dávno ve svých hnízdech a sbírají síly na další den. Orel věděl, že to nejsou ptáci. Ne normální. Byli to ochránci čarodějů, jejich druhové v dobrém i zlém. Byli to jejich přátelé. Byli to Zakletí. Alespoň tak o nich mluvili lidé z Attarmie. Zakletý byl částí čarodějovy samotné duše vtělené do živého tvora. Každý čaroděj, vlastně každá živá bytost, se nacházela současně na několika místech. Většina její duše přebývala v materiální sféře, a to v těle z masa a kostí. Další část se pohybovala někde mezi, theurgové (v jiných zemích obvykle kněží) vedli dlouhé rozpravy, kde vlastně. Poslední díl, ten nejmenší, ale zároveň nejdůležitější, byl umístěn v astrálních sférách. Byla to záloha existence. Theurgové říkali, že ve smrti se všechny části duše spojí s tou astrální a čekají na Nové Rozdělení, což je v jejich terminologii proces zrození člověka. Zakletí byla zvířata, jejichž mysl opanovala ona astrální část čarodějovy duše. A proč to čarodějové dělali? Protože část jejich samých by je za žádných okolností neměla zradit a ve velké Attarmii byla zrada na denním pořádku.

Orel si včas uvědomil, že přiblížit se k těm zvrácenostem, jak o takto posedlých zvířatech uvažoval on, nebude zrovna nejlepší nápad a zamířil si to přímo dolů. Město se vlnilo jako moře. Stovky lidí spěchaly za svými povinnostmi, či zábavami. Orel dosedl na okraj domu. Svým bystrým zrakem sledoval ty tvory chodící hluboko pod ním. Barvy. Attarmie bylo místo barev. Čím bylo oblečení barevnější, tím byl občan váženější. Město bylo dnes večer až neobvykle živé. Najednou orel pocítil, že ví proč. Protože tento týden končil semestr a mnoho studentů již mělo oficiální nebo neoficiální studijní volno, jehož příchod bylo třeba řádně oslavit v ulicích Attary.

Orla velmi překvapilo, že to ví. Stejně tak netušil, kde se mu

v hlavě vzal výraz semestr, protože netušil, co to znamená. Aby se nepříjemných a cizích myšlenek zbavil, vzdorovitě krákl a přelétl na jiný dům, nechávaje semestr i se všemi jeho taji za sebou.

Mezi všemi lidmi, kteří procházeli pod ním, spatřil orel chlapce a dívku. Tedy čaroděje a čarodějku, musel si připomenout. Byl v tom podstatný rozdíl. Žít ve světě, kde můžete zemřít jen silou myšlenky, znamenalo poznat rozdíl mezi obyčejným člověkem a čarodějem. A stejně jako sysel na poli pozná temný stín dravce, stejně tak pozná dravec stín smrti z rukou člověka – čaroděje. Orel se podvědomě ukryl ve stínu komína. Moc dobře si vzpomínal na šlehající plamen, který ho honil po obloze dlouhé hodiny, než nakonec zhasl. Zvědavost však přece jen zvítězila nad opatrností a on se zahleděl na ty dva. Měl podivný pocit, že by je měl znát.

Chlapec byl zhruba šestnáctiletý. Měl světle hnědé vlasy a kulatý obličej. Na sobě měl bílou róbu Hledačů, což znamenalo, že je bez mistra, ale barva pláště a barva kruhu vyšitá na tunice napovídala, že oborem jeho studia je materiální sféra. Orel si představil neskutečně rychle letící kámen a vůbec ho to nezarazilo.

Dívka měla krásné dlouhé černé vlasy svázané bledě modrou stužkou. Stejnou barvu měl i symbol kruhu na její bílé róbě. Oproti chlapci byla róba zastřižená těsně nad koleny. Byla velmi čistá a krásně zdobená. Kromě dominantního modrého kruhu měla dívka na prsou fialové výšivky. Dívce mohlo být též kolem šestnácti, ale byla asi trochu starší. Byla to učednice čarodějných sil v oblasti magie prostoru a času.

„Proč to vlastně chce Kurda dělat tady?“ ptala se dívka a orel si s hrůzou uvědomoval, že rozumí tomu, co povídá.

„V Akademii to zkoušel třikrát. Vždycky se mu podařilo narazit si orla, který už byl zabrán. Prý je z toho pak děsný bo-lehlav.“

„A to věří, že tady to bude lepší?“

„Jsme blíž kopcům,“ odpověděl chlapec a pokrčil rameny.

Dívka se zastavila a chytila ho za rameno. Chlapec se na ni otočil.

„A kdy to zkusíš ty?“ zeptala se ho.

„Vždyť víš, jak na tom jsem. Potřebuji hada.“

„Ptáci jsou nejlepší, každý chce opeřence, aby mohl pozorovat svět jeho očima.“

„Věřím, ale já, oproti vám, své astrální promítání viděl a prostě je to had. Nebudu mu cpát podobu, kterou nechce.“

„Když to vidíš takhle,“ řekla dívka a dala mu pusku.

Chlapec se ani v nejmenším nebránil.

Po chvíli se od sebe odtrhli a on prohlásil: „Pojď, nebo to nestihneme.“

Spolu s dívkou vyrazili dál ulicí a po několika krocích zahnu-li do dveří restaurace Labuť.

Orel chtěl letět pryč, ale něco nebylo v pořádku. Jeho vědomí bylo čímsi zahlceno. Cítil se malátně. Cítil, že ví věci, které vědět nemá! Cítil, že už není sám.

„Zdravím tě, příteli!“ ozval se hlas v jeho mozku. „Potřebuji si na pár let půjčit tvoje tělo.“

Orel panikařil. Pokusil se vzlétnout, ale křídla už nedokázal ovládat.

„Neboj se. Nebude to bolet. Navíc tu budeme spolu. Nebude nuda, co říkáš?“

Orel skočil ze střechy dolů. Ale pád, který si přál, zachránila jeho křídla, která se nečekaně pohnula, a on ladným pohybem vzlétl.

„Pojď, ukážu ti tvého nového pána. Takovej trochu trouba, ale co naděláš. Bude se ti líbit.“

Orel začal v kruzích klesat a pak vlétl do otevřeného okna.

Byl to normální hostinský pokoj vybavený postelí, truhlou a stolkem se dvěma židlemi. To vše bylo ale odsunuto ke zdem. Uprostřed místnosti někdo nakreslil rudým inkoustem (orel doufal, že je to inkoust. V tu chvíli ho hrozně vyděsilo, že ví, co to je inkoust! Dokonce i to, jak se vyrábí!) kruh a uprostřed něj seděl chlapec. Byl trochu silnější, měl krátké popelavé vlasy a zavřené oči. Soustředěním mu vyrazil na čele a v podpaží pot. Orel proti své vůli zakrákal.

Chlapec otevřel oči. Podíval se na zvíře a šťastně se zasmál. Setřel si z čela pot a řekl, aniž by pohnul ústy.

„Vítám tě!“

Orlí vědomí sice rozumělo, ale nemohlo nic dělat. Místo něj odpovědělo telepaticky ono cosi, co ovládlo jeho tělo.

„Také tě rád vidím, óóó mistře.“

„Jmenuji se Kurda,“ řekl chlapec, který pravděpodobně přeslechl náznak sarkasmu v orlím hlase.

„Velice mě těší, mistře Kurdo. Jak chceš, aby se tvůj služebník jmenoval?“

„Budu ti říkat Boris. Po naší kočce.“

„Krásné jméno, pane,“ zkusil to novopečený Boris.

Pak se ozvalo zaklepání.

Do místnosti vešla další dívka. Také byla trošku silnější, pravděpodobně měli s chlapcem stejnou stravu. Byla to blondýnka a vlasy měla svázané do dvou copánků omotaných červenou stuhou. Její bílá róba zdaleka nebyla tak upravená, jako róba černovlásky na ulici, ale měla též bledě modré zdobení.

„Tak?“ zeptala se, ale pak její oči spočinuly na orlovi: „Ty jsi to zvládnul!“ vypískla a vrhla se Kurdovi kolem krku.

Ten, ještě viditelně otřesen, ji jen objal a zabořil jí hlavu do vlasů.

„Shrřííík!“ vykřikl orel, opět proti své vůli.

„Ach promiň, Borisi. Borisi, tohle je Kippyana, neboli Kippy, a Kippy, tohle je Boris.“

„Těší mě,“ řekla dívka a udělala na orla pukrle.

Pták se vznesl a přistál Kippy na rameni. Silné a ostré spáry ji udělaly několik děr do róby a škrábly jí až do krve.

„Jau!“ sykla dívka.

„Och, to je mi líto,“ blekotal Kurda a vyděšeně hleděl na červený šlic. „A jemu je to také líto. Omlouvá se. Nemá ještě to tělo tak úplně ovládnuté. To se brzy zlepší, uvidíš. Ne... nezlobíš se?“

Orel mezitím raději seskočil na stůl. Spáry zaklapaly.

Kippy si rameno prohlédla, rány nebyly hluboké. Pak Kurdu pohladila po tváři a řekla mu: „To víš, že ne. To nebyla tvoje chyba a jeho taky ne. Vid', Borisi!“

„Shrřííík!“ odpověděl Orel.

„Mimochodem,“ pokračovala Kippy, „dole čeká Akvin s Trill. Chtějí ti také poblahopřát.“

„Jak o tom věděli oni?“

„Ehm, no... řekla jsem jim to?“

„Ach tak. No ale rituál se povedl, tak alespoň je s kým oslavovat.“

„Skrříííík!“

„Jen bych ti rád připomenul,“ řekl ještě Kurda Kippy, a celý

přítom zčervenel, „že tenhle pokoj je rezervován až do rána.“

Dívka se také trochu začervenala, ale pak vzala Kurdu za ruku a vedla ho dolů do lokálu.

Boris v orlově těle přeletěl na parapet a přemýšlel, kde sehnat něco k snědku.

„Kde takhle loviš, příteli?“ zeptal se uvězněné duše nebohého dravce.

Orel mu to ukázal. Nakonec hlad měli oba stejný.

Boris roztáhl křídla a vyrazil na svůj první lov.

*

„Akvine?“ ozval se zpoza zavřených dveří hlas mistra Finlara. Akvin tiše zaklel. Jak to ten člověk dělá?

Když se řádně poveselili s Kurdou džbánem vína, vyrazili s Trill k ní. Tam chtěl Akvin strávit celou noc, ale uvědomil si, že nemá knihu na ranní hodinu Utajování kouzel. Vyrazil tedy nad ránem do svého pokoje a Finlar, Akvinův Dohlízející učitel materiální magie, ho chytil.

Ve vyšších ročnících již spadali učedníci, které si nevybral nějaký čarodějný mistr, aby se učili přímo od něho, ve skupinách po osmi až deseti kouzelnících, pod jednoho mistra vyučujícího jejich magický obor. Sice bylo možné studovat předměty a kouzla z jiného oboru pod jiným mistrem, ale bylo jen logické, že se mladí čarodějové budou chtít hlavně specializovat ve svém oboru a od toho tu byl právě jejich Dohlízející mistr. Aby je učil to nejpodstatnější a aby jim radil a pomáhal, jaká kouzla mají studovat a jaké předměty si mají zapsat. A také, samozřejmě, aby je poté přezkoušel, a aby rozhodl, kdy (nebo zda) mohou skládat kruhové zkoušky.

Finlar byl mladý a ambiciózní čaroděj osmého kruhu. Dále pak byl osinou v zadku. Celý rok znepríjemňoval aspirantům na druhý kruh v oblasti materiálních kouzel život. Měli s ním dva předměty – Utajování kouzel a Kouzla materiální magie druhého kruhu. Alespoň že praktické části, tedy konkrétní zaklínadla, probírali sice s mladšími, ale o to příjemnějšími mágy.

Akvin se tedy zastavil a vešel do mistrovny pracovny.

„V noci jsi nebyl na univerzitě,“ řekl mu Finlar.

„Omlouvám se, mistře,“ řekl Akvin a přál si, aby se Finlarovi

v brzké době stalo něco nepěkného. Finlar byl teď několik týdnů pryč a studenti se začínali radovat, že zkoušky budou absolvovat u jeho suplujícího učitele, příjemného mistra Ermalia. Finlarův návrat tedy celá jeho třída uvítala tichým klením a hudebním

„Pokud vím, tak zkušební volno začíná až pozítří,“ dráždil Akvina mistr Finlar.

„Máte pravdu, mistře.“

„Ovšemže mám.“ Finlar si ho měřil nepřijemným pohledem. „Slyšel jsem,“ pokračoval po chvíli, „že jsi chtěl na prázdniny propouštěcí list. Že ses chtěl podívat domů.“

„Ano, mistře.“

„Budeš potřebovat mé doporučení.“

„Ano, mistře.“

„Přiznávám, že mě to nepřekvapilo, je jen logické, že farmářský synek jako ty si bude radši chtít válet šunky někde doma, místo toho, aby se zapsal na některou z misí či brigád. A že jich teď je. Také jsou letní kurzy. Spousta času, která se dá strávit lépe, než cestováním přes celou zemi kvůli stárnoucímu senokřupovi.“

„Otec je dřevorubec,“ řekl Akvin a cítil, jak mu vztek rozpaluje tváře do ruda.

„Dřevorubec, kopáč, farmář. Jaký je v tom rozdíl? Jsou to obvykle neposlušní rváči, kteří si neváží ničeho, co pro ně velká říše dělá. A jejich potomci bývají totéž. Kdyby nad tebou nedržel ochrannou ruku inkvizitor Evlemat, nikdy by tě ke studiu druhého kruhu nepřijali.“

Akvin s vypětím všech sil mlčel. Nebyla to samozřejmě pravda. Sice měl Akvin s inkvizicí velmi dobré vztahy, ale většina učitelů ho považovala za nadaného studenta. Sám představený akademie Werdulio si Akvina ze zkoušek na první kruh pamatoval a na chodbách mu odpovídal na pozdrav. Tyto Finlarovi výlevy Akvin znal. Finlar byl, jak to jen říci jinak..., ne, Finlar zkrátka byl osinou v zadku.

„Pokud nebudeš mít u kruhových zkoušek dvě výborné, domů tě nepustím.“

„Mistře?“

„Vypadni.“

Akvin se krátce, ale velmi krátce, uklonil a rychle zmizel na

chodbu. Tam se musel chvíli vydýchat, než mohl vůbec pokračovat, a stejně ho vztek ne a ne opustit.

„Debil!“ zaklel, když přišel k sobě do pokoje.

„Copak? Kurda to zase zvorál?“ zeptal se Alex z postele, kde si právě četl nějakou knihu. Alex byl Akvinových spolubydlicím a opatrovatelem a četl si skoro pořád. Na Akademii měli studenti, které si pro jejich talent nevybral nějaký mistr, vždy za spolubydlicího staršího učně, který jim pomáhal překonat samotu a odloučení, stejně jako nástrahy studia kouzel a nástrahy Akademie.

Alex měl velmi hubené tělo i tváře a černé havraní vlasy. Z posledního léta si přinesl velkou jizvu táhnoucí se přes celé oko. Akvin se nikdy nedozvěděl, jak se mu to stalo, protože mise a brigády byly obvykle tajné a Alex neměl zájem o svém dobrodružství vyprávět.

„Ne, Kurda byl výborný. Konečně se mu to podařilo. Má nádherného orla. Pojmenoval ho Boris. Upřímně, Kurda je čím dál šikovnější. Začínám si myslet, že z něj bude výborný čaroděj. Pravda ale je, že mu asi hodně prospěla změna oboru. Magie života a smrti byla vždycky jeho největším lákadlem.“

„Má na ni talent?“

„To si piš. Je jedním z nejschopnějších v ročníku. Jediné, co mě mrzí, je, že se už tolik nevidáme.“

„On si vybral materiální magii kvůli tobě.“

„Když nás opustil Richie. Ano, vím to.“

„Nu dobře, když to není Kurda, tak kdo je tím debilem?“

„Finlar,“ přiznal Akvin. „Mám pocit, že mě dožene k šílenství.“

„Pamatuji si na něj. Když jsem nastoupil na Akademii, Finlar končil základní výcvik a aspiroval na první kruh. Byl to pěkně hajzlík. Mlátil nás, děcka, hlava nehlava. Jenže u zkoušek málem propadl. Říkalo se, že jeho otec, který tu také několik let učil, přitlačil na pilu na správných místech a Finlar nakonec první kruh dostal. Pak z Akademie odešel a vrátil se sem učit až asi s pátým kruhem. Byl to idiot. Některé věci holt nezměníš.“

„Musím mít dvě výborné, aby mě pustil na léto domů. Chápeš? Dvě výborné! To abych zalehl nad knihy a drtil se ty kravinny o tichých kouzlech. Pchhh!“

Alex trochu přivřel oči a tiše, jako by to říkal někomu jině-

mu, pronesl: „Tichá kouzla jsou opravdu užitečná. Nikdo by neměl jejich moc podceňovat.“

„Říkáš to, jako bys měl zkušenost...“ zkusil to Akvin. Věděl, že se loni v létě muselo stát něco děsného, tu jizvu nedokázali zacelit ani nejmocnější inkvizitoři.

Alex se už ale ovládl: „Poučka z knih. Kapitola první, podnadpis,“ Alex se zasmál, možná lehce nuceně, a hodil po Akvinovi knížku, kterou četl. Byla to Akvinova učebnice. Skutečně na první stránce v podnadpisu byla taková fráze. Čarodějové si potrpěli na teatrálnost.

Akvin se v knize chvíli hloubal, ale za chvíli ho to opět přestalo bavit a obrátil pohled na staršího čaroděje.

„Trill tě pozdravuje.“

„Ani jsem nečekal, že bys s Kurdou slavil, nebo truchlil, celý večer.“

Akvin se začervenal.

„Až ji zítra uvidíš, tak jí vyříd' také moje pozdravy.“

Pak bylo chvíli ticho. Alex se probíral svou truhlou a hledal pravděpodobně jinou knížku, zatímco Akvin koukal z okna na osvětlenou Akademii a město za ní.

„Kurda vyvolal opravdu úplně nádherného orla,“ zasněně přerušil ticho Akvin, „přiletěl tam oknem a byl to silný a zdravý pták. Slyšel jsem i o lidech, kterým se podařilo vyvolat si nějaké raněné zvíře, nebo tak. To musí být hrozně.“

„To záleží na síle či slabosti astrálního obrazu. Tedy také to vypovídá o inteligenci a sebeuvědomění čaroděje. Protože když si někdo Zakletého opravdu přeje, podaří se mu někdy přinutit astrální obraz, aby zaujal i tělo, které by sám nikdy nepřijal. Takové věci se stávají. Přesvědčit sám sebe, že jsem někdo jiný.“

Akvin si vzpomněl na Richieho, který se změnil k nepoznání. „Smutná záležitost,“ řekl.

„No, a co ty? Kdy ty se pokusíš o vlastního Zakletého? Už je to skoro rok. Pořád o tom mluvíš, všichni tví přátelé ho již mají a ty stále nic?“

„Čekám.“

„Ty pořád musíš mít toho hada, vid'?“

„Jenže jediný způsob, jak se dostat do Jižního hvozdu, kde tyhle mršky žijí, je připojení se k čarodějně misi. Možná by to šlo, ale návštěvu domova jsem kvůli letním kurzům už dvakrát

odložil. Navíc, mise do Jižního hvozdu... nebývají zrovna bezpečné.“

„Bojovat s orkama? To chce kuráž. Zvláště teď, když se říká, že se jejich klany spojily a poslouchají jednoho válečného lorda. Možná jsou to kecy, ale přesně tohle se hraničáři a čarodějové ze Strážní Věže celé generace báli.“

„Kuráž? Té máme my, mistři prvního kruhu, na rozdávání,“ odpověděl Akvin s úsměvem. „Ne, ale vážně. Přejde mi, že se toho musím ještě hodně naučit, než vyzkouším své schopnosti v boji. Pak, teprve pak, si budu moci dojít do té zpropadené džungle pro svého listáka pralesního. Určitě jich tam bude ku-pa.“

„Orčí oddíly mívají ve středu mladšího šamana, což bývá v našich měřítkách čaroděj druhého až třetího kruhu.“

„Vím, také jsem četl nástěnku s brigádami,“ Alex se Akvinově poznámce ušklíbl, „mají je ale hlavně pro komunikaci.“

„Ty bys tam pravděpodobně z jiného důvodu taky nebyl. Obalili by tě tak velkou bandou rytířů, že bys nebyl v jejich středu ani vidět. Tvůj úkol by byl pouze koordinovat svou jednotku s ostatními.“

„Rachie říkal, že na misi to bylo dost o kejhák.“

Alex se zasmál: „Jenže Rachie je blbec.“

„No jo vlastně. Na to jsem málem zapomněl.“

Oba se dali do smíchu ve vzpomínkách na Akvinova prvního přítele ze školy. Ten tak dlouho soupeřil s jedním učitelem, až si ho ten, mistr Suvor, vybral za svého učedníka. Učedníci měli výsadní postavení. Všechny lekce dostávali přímo od svého mistra a spolu s ním cestovali po světě, kde se učili magii v praxi. Jako vedlejší efekt se ale dostavovala nadměrná nadřazenost a protivnost.

„Pravda ale je,“ chopil se zase tématu Alex, když se trochu uklidnili, „že když jsi učedníkem, bývají tyto úkoly skutečně existenciální a často velmi nebezpečné. Mistři nemohou brát na své učedníky ohledy.“

Pátý kruh. To byla hranice, do které si student univerzity buď našel mistra, nebo skončil se školou a vrátil se do svého domova, kde obvykle zastával nějakou významnou funkci. Přece jen prvních kruhů kráčelo po Attarmii skoro padesát tisíc. Téměř pětina obyvatel. Ale dosáhnout na pátý kruh se podařilo

jen tisícům. A mistři magie, tedy desátý a vyšší kruh, se dali počítat na stovky (což bylo stále stokrát více, než v jiných zemích světa).

„Asi se na chvíli prospím,“ řekl po chvíli ticha Akvin.

„Jen si odpočiň, poslední dvě přednášky a pak dlouhé, klidné volno.“

„Já ti dám volno! Učit se budu! Jako blázen se budu učit.“

„A víš, že to slychám každý rok? Přesně touhle dobou?“

*

„Tady ve vaší písemce u otázky pět vidím určitou podivnost,“ řekl zpoza stohu papírů Finlar, zhruba o dva týdny později. Na přednáškách a na zkouškách studentům zásadně vykal. „Píšete tu,“ pokračoval, „že tiché kouzlo se dá hůře zaslechnout. To je samozřejmě pravda. Ale ty rovnice se mi nějak nelíbí. Podívejte se ještě na to.“

Akvin si vzal zpět jeden z mnoha zkouškových papírů. Byl hrozně vztekly a nešťastný zároveň. Věděl, že existují dva vztahy, podle kterých se počítá pravděpodobnost, že bude kouzlo slyšeno. Jeden pro normální a jeden pro tichá kouzla. Vztah pro tichá kouzla se lišil jen jedním parametrem. Akvin si však nemohl vzpomenout, jak tento parametr ve vzorci figuruje.

„Mít tak Zakletého...,“ pomyslel si, „to by bylo rázem po starostech.“

Podíval se na Ratina, svého známého z materiální třídy mistr Finlara, který už Zakletého měl, a který přesto prakticky potil krev nad svými stohy pergamenů.

„Evidentně se s ním odtud asi spojit nemůže,“ přemýšlel Akvin, „jinak by nebyl tak děsně nervózní. Nebo přišel na způsob, jak to udělat, a teď jen čeká, až Finlar vyletí ze židle a vyhodí ho vzteky z okna, volaje za ním, že levitaci budeme brát až ve třetím kruhu.“

Akvin se při té představě zasmál. Finlar povytáhl obočí a několik studentů na Akvina zle kouklo.

„Tak pojď, soustřeď se,“ říkal si mladý čaroděj. „Chceš na vejlet, tak musíš máknout. Vždyť to víš!“

Akvin se soustředil a po několika minutách opravil vztah tak, jak se domníval, že je správně. Uvědomil si, že chyba nebyla

v tom parametru, ale vzdálenost měla být ve druhé mocnině a ne v první. Taková hloupá chyba.

Rychle překontroloval zbytek testu a znovu odevzdal.

Pak šli na oběd a poté je čekala praktická část, kdy po jednom chodili do Finlarova kabinetu. Každý měl být schopen seslat všechna kouzla z prvního kruhu tímto tichým způsobem. Bylo to tak, že pro čaroděje bylo hrozně vyčerpávající, a někdy prakticky nemožné, ztišovat složitější kouzla, tvořená mnohem čistší energií a spletitější formulí. Mocná kouzla potřebovala velmi čistou energii, a když čaroděj kouzlo vylepšoval, například tišil, bylo potřeba použít ještě čistší energii. Na úvodních hodinách používal Finlar přirovnání, že energie se dala popsat jako máslo na špičce nože. K pomazání malého krajíčku (tedy k naplnění jednoduché formule energií) stačilo nekvalitní, hrudkovité, prakticky neroztíratelné máslo. Pokud chtěl ale čaroděj kouzlo upravit, například přidat do formule znaky pro ztišování, potřeboval najednou namazat oním myšleným máslem mnohem větší krajíc a nemohl ho použít více! K tomu bylo zapotřebí, aby bylo máslo kvalitnější, lépe se roztíralo, tedy aby byla energie čistší.

Akvin upravil v mysli formuli tak, aby se kouzlo tišilo. Pak začal gestikulovat rukama, neopomněl přidat symbol Sevas, a ve správnou chvíli zakřičel vyvolávací slova: „!Protk!“

Finlar se chvíli soustředil a pak řekl: „Dobrá, nebylo to špatné. Ještě kouzlo otestujeme.“

Štouchl do Akvina koncem své hole, možná trochu silněji, než musel, ale kouzlo bylo spleteno správně a bez problémů zachytilo a utlumilo náraz hole.

„Dobrá, dobrá. Prošel jsem si tvůj test. Byl bez chyby. Myslí, že nakonec mi nezbude, než tě domů pustit. Hmm. Další kouzla si zvládneš ztišit také, vidíš?“

„Ano, pane.“

„Pak tedy běž. Za týden otestujeme, co ses naučil za nové kouzlo k druhým kruhovým zkouškám.“

Akvin rychle vyběhl a byl upřímně překvapen Finlarovým přístupem. Možná, že nakonec se Finlar ukáže jako ne zas takový šmejd, za jakého se celý rok vydával. Třeba ho změnila ona zahraniční cesta.

Nové kouzlo, které si Akvin po poradě s Alexem a Finlarem vybral, bylo Zhmotnění hole. Někdy se může stát, že čaroděj o svou zbraň přijde. Proto se hodí toto kouzlo, které se učí i čarodějové jiných oborů, neb je velmi užitečné. Čaroděj k němu potřebuje vytáhnout materiál z okolí. Dá se to udělat i ze vzduchu, ve kterém je rozmístěn všelijaký prach, ale trvá to dlouho. Nejsnazší je vytáhnout hůl ze země. Proto zkouška z Kouzel materiální magie druhého kruhu probíhala venku.

Byl krásný letní den a několik studentů, čekajících na zkoušku, sedělo pod velkou rozkvetlou třešní. Většina byla celkem nervózní.

Finlar přišel trochu pozdě. Sám si bez okolků klekl a, beze slov či gest, vytáhl hůl ze země. Pak řekl: „Každý z vás má pět minut na přípravu. Sešlete kouzlo. Pak budete po jednom nastupovat se mnou na krátký minutový souboj. Kdo udrží hůl pohromadě a sám se udrží na nohou do konce souboje, získává hodnocení za jedna. Kdo udrží hůl do konce boje, ale vytluču ho z ringu, má za dva. Kdo bude muset hůl obnovit, má za tři. Ten, komu se hůl rozpadne a ani nedokáže vytvořit další, a navíc ho vytluču ven z ringu, dostává za čtyři. Přece jste nečekali, že součástí tohoto testu nebude i boj,“ dodal, když viděl vyděšené obličej, „k čemu jste se to kouzlo u všech attarských krystalů učili? Čas na vaši přípravu začíná... Ted!“

Mezi studenty začalo zlostné klení a zoufalé úpění. Akvin se snažil v klidu soustředit. Koncentroval energii a začal provádět naučená gesta. V pravý čas zastavil tok magické energie a vyřkl zaklínadlo pro zhmotnění hole z elementu země. Pak sáhl rukou do kmenu třešňového stromu a podobně, jako kdysi dávno elfové vytáhli ze stromu Akvinovu flétnu, vytáhl on ze dřeva pevnou a silnou hůl.

Finlar si začal povolávat studenty. Akvin ani nečekal, že by mohl jít mezi prvními. Čím déle kouzlo existovalo, tím nestabilnější byla hůl. Avšak Akvin zatím necítil, že by jeho zbraň slábla. Čekal.

Po několika minutách byli první dva studenti doslova vybiti z kruhu ven. Ale protože stále měli v ruce hůl a (často marně) odráželi Finlarovy údery, dostali oba za dva. Další student,

chlapec jménem Wernber, odrazil chvatně tři rány a po čtvrté se jeho hůl přelomila. Finlar mu dal čas na vyvolání nové. Právě tolik času, kolik potřeboval zručný čaroděj na vyvolání nové hole. Přesně deset vteřin. Pak zaútočil. Protože Wernber ještě nedržel hůl v ruce, dostal silnou ránu pod bradu a padl naznak. Finlar jen pokývl na přizvaného inkvizitora, který se na chlapce podíval a přiložením rukou na čelo ho přivedl k vědomí.

„Bohužel, za čtyři. Uvidíme se po prázdninách, hochu,“ oznámil zničenému studentovi Finlar.

Další tři hoši byli relativně úspěšní a Finlar jim dal všem jedničku.

Pak následovala dívka, která, ač vyvolala perfektní hůl, neudržela se v kole s Finlarem ani půl minuty. Ten to přesto ohodnotil známkou dva a doporučil jí absolvovat dobrovolné hodiny tréninku boje s holí.

„Takže se fakt změnil?“ říkal si Akvin a uvědomoval si, jak dlouho byl vlastně Finlar pryč. Skoro rok. Za rok se toho mohlo stát spoustu. Stačilo si vzpomenout na Alexe a jeho podivnou jizvu, o které nechtěl mluvit.

Poslední tři chlapci zaujali všechny pozice. Jeden byl hodnocen jedničkou. Šikovný tyčový akrobat, který dokázal zasadit Finlarovi i několik zásahů. Druhý dostal dvojku, neboť v poslední minutě ztratil sebeovládání a zuřivě zaútočil, čímž obdržel několik ošklivých ran, načež doslova vyletěl z bojového kruhu. Poslednímu Finlar poměrně snadno zlomil hůl, ale chlapec si rychle vykouztl jinou a udržel se téměř do konce boje. Bohužel Finlar zákeřně zaútočil od země, přičemž zdvihl vír prachu a ten na chvíli učeně oslepil. Rána, kterou dostal do zubů, ho odmrštila z kruhu ven. Přesto ho Finlar nechal se známkou za tři projít.

Akvin věděl, o co se Finlar snaží. Byl poslední. Poslední to měl vždy nejtěžší. Vyvolaná hůl ztrácela s časem stabilitu a Finlar ho chtěl znemožnit a hlavně vyhodit. Ale hůl překvapivě stále neslábla. Akvin to cítil. Možná byl dobrý nápad vytáhnout ji ze stromu, možná se mu prostě povedlo velmi kvalitně spletené kouzlo. Na každý pád, když vstupoval do kruhu, cítil se velmi sebejistě.

Finlar dlouho nečekal. Zaútočil dlouhým rozmachem přímo na hlavu. Akvin už vysledoval jeho taktiku a stejně tak viděl, že

studenti na tento drtivý útok reagovali krytem. Akvin se skrčil, čímž jeho učitel minul a vlivem setrvačnosti ztratil rovnováhu. To využil Akvin vlastním, poměrně slabým bodnutím tupým koncem hole. Finlar zavravoral a spadl. Akvin čestně čekal, až se jeho učitel postaví. Vteřiny ubíhaly. Finlar se zvedl švihem a s energií, kterou tak získal, zaútočil bodnutím přímo na Akvinův hrudník. Ten se otočil a věnoval holi svého učitele vlastní velmi silnou ránu. Finlarova hůl se odrazila vysoko nad jeho hlavu. Pak Akvin přehmátl a praštil Finlara druhým koncem hole silně mezi oči. Učitel opět padl k zemi.

Akvin cítil, jak Finlar zuří. Cítil energii. Připravil se. Bohužel kouzlo, které jeho směrem Finlar vyslal, bylo mnohem čistší, než kouzla, která uměl sám Akvin. Navíc ho neznal. Kouzlo ho zmrazilo na místě. Nemohl se ani hnout. Jen stál s připravenou holí, ale nemohl odvrátit blížící se ránu. Finlar ho vši silou udeřil do břicha. Pak se otočil a praštil ho z rotace rovnou do hlavy. Akvin na chvíli viděl kolem sebe jen tmou a hvězdy. Dopadl na zem. Stále se ale nemohl pohnout a ztlumit tak pád. Ten otrásl celým jeho tělem a možná způsobil, že znovu nabyl plné vědomí. Z nosu se mu spustila krev. Cítil jak se Finlar napřahuje a za chvíli zažil příšernou bolest, když mu starší čaroděj přelomil kost na pravé ruce. Chtěl křičet, ale ústa měl svázaná kouzlem.

„On mě tu ubije!“ řval na sebe alespoň v duchu Akvin a snažil se vyprostit ze sevření kouzla. Už dávno nevěřil, že Finlar byl dobrý chlap. Byla to svině a basta.

Hůl se opět pozvedla. Tentokrát měla dopadnout někam na nohy.

„Pane učiteli!“ křičela jediná studentka, která tam s nimi byla. „Nechte ho! Vždyť ho zabijete!“

Finlar na malou chvíli zaváhal. Pak ale máchl holí s novou, šílenou silou.

V tu chvíli přestalo kouzlo působit.

Akvin se odvalil v pravý čas. Hůl udělala do místa, kde měl předtím kolena, velký důlek.

Akvin vyskočil a chtěl se chopit své hole, která ležela opodál. Pravá ruka však vypověděla poslušnost. Navíc si Akvin přes bolest s hrůzou uvědomil, že jednou rukou se takto velká a těžká hůl ovládat nedá. Finlar opět zaútočil. Tentokrát byla rána zbrzděna o třešňový kmen, ke kterému se Akvin při svém úniku do-

stal. Už dávno opustili bojový kruh. Studenti i přihlížející inkvizitor něco křičeli, ale ani Akvin, a evidentně ani Finlar, jim nevěnovali pozornost.

Akvin se sklonil a hůl znovu udeřila do stromu. Část kmenu se roztránila a míza začala z třešně pozvolna vytékat. Mladý čaroděj se postavil tak, aby třešeň stála mezi ním a šilencem. Nyní se boj poněkud zjednodušil. Akvin využíval strom jako štít. Finlarova hůl dokázala okolo kmenu pouze bodat a tomu Akvin poměrně lehce unikal, ačkoliv každý pohyb mu přinášel nesnesitelná muka. Ruka už úplně ochabla a jen bezvládně visela podél těla, bohužel to ani trochu neztlumilo bolest, která vystřelovala do čarodějova mozku tak silně, že se při každém pohybu svět zbarvoval do červena. Akvin koutkem oka zaznamenal, jak nějací studenti někam odběhli. Asi pro pomoc. Inkvizitor boj sledoval s naprosto zděšeným výrazem.

Akvin nemohl použít hůl. Nemohl věčně uhýbat, jednou udělá chybu. A nemohl čekat na pomoc zvenčí. Akvin potřeboval zbraň. Jednoruční, hbitou a rychlou. K čemu je kouzlo zhmotnění hole, když čaroděj nemůže hůl použít, protože nemá ruku? Akvin se soustředil na úhyby a zároveň horečnatě přemýšlel, jak kouzlo přetvořit. Jak získat z elementu země meč.

Hůl opět práskla do stromu a Finlar nesrozumitelně klel. Akvin viděl, jak je šílený, jeho oči podivně modře zářily. Na to teď ale nebyl čas. Teď bylo třeba upravit předivo magické energie tak, aby strom nevydal hůl, ale meč. Jenže jak? Nebylo to v magické formulí. Slova: „Tire Pass“, volně přeložena znamenala „Zhmotni se“. Zhmotnit se mohlo cokoliv. Muselo to být v gestech a hlavně v mysli.

Teď se Finlar trefil. Bodl Akvina silně do hrudníku a v něm něco prasklo. Akvin se svalil za strom a mělce dýchal. Finlar mu asi zlomil žebro. „Musíš se sebrat, nebo tu umřeš!“ ozval se Akvinův pud sebezáchovy a on opět začal balancovat mezi stromem a šíleným učitelem. Každý pohyb ho nesnesitelně bolel a dělalo se mu mdlo. Jeho mysl přesto horečnatě pracovala.

Čili začneme duševním obrazem. Je třeba si vybavit přesný meč. Zjednodušíme si to dřevěným mečem, kterým jsem se učil šermovat tenkrát v prváku. Byl z obyčejného dřeva, co to mohlo být? Smrk? Snad. Možná nějaký listnáč. Barvu měl ale světle hnědou. Dlaň a půl dlouhý jilec. Pamatuji si, že byl trochu delší

než má ruka. Čepel dlouhá jako natažená paže. Žádná zdobení, nic komplikovaného. Vidím ten meč přímo před sebou. U všech falešných Bohů!

Akvin těsně uhnul další zákeřné ráně. Dovolil si letmé rozhlédnutí. Studenti stáli jako ovce a pořád nevěřicně koukali na probíhající boj. Inkvizitor ležel na zemi a na čele měl velikou bouli. Možná se Akvinovi pokoušel pomoci, ale Finlar nechtěl být ve svém počinání rušen. Rána shora připravila inkvizitora o rovnováhu i o vědomí.

Takže vidím meč. Teď gesta. Nejdřív byl materiální exces. Ten musí být vždy. Pak dovolávání se silám elementu. Zůstává země. Není třeba to měnit. Poté tvar. Je třeba popsat znameními. Pro hůl to byl Beleron a Sentel. Beleron bych zachoval. Meč má trochu podobný tvar, ale Sentel se nehodí. Možná Argus. Zkusíme Argus. Pak ale nebude ten meč moc ostrý. No co, nemusí být ostrý. Zakončíme kouzlo symbolem Evert a vložíme ruku do stromu s vyslovením kouzelného slova Tire Pass. To musí vyjít. Jak jen ale zabavit Finlara?

To se naštěstí vyřešilo samo. Dva studenti sebrali odvahu a na šileného učitele se vyřítili s vlastními holemi. Pokoušeli se ho odzbrojit, nebo alespoň dostat pryč od Akvina. Jejich snaha nezůstala nepotrestána a Finlar s pěnou u pusy je odrážel svou holí a mlátil je hlava nehlava. Tím získal Akvin dost času. Naposled promyslel své formule a seslal kouzlo.

„!Tire Pass!“

Co se dělo pak, znal jen z vyprávění.

Kapitola 2

Vyšetřování

„**P**ak jsi prej udělal nádhernou piruetu a zabodl jsi mu meč z boku rovnou do hrudi. Přesně do podpaždí. Kluci přísahali, že ten tvůj tupej mečík zajel do toho bastarda jak nejčistší ancil. Jsi dobrej, kámo. Moc dobrej.“

Kurda seděl u Akvina na marodce celé tři dny. Magie uměla všelicos. Dokázala tvořit všemožné iluze. Někdy i skutečné předměty. Dokázala zabíjet a ničit. Dokázala ovládat cizí mysl, či prozkoumat jakoukoliv oblast na daném kontinentě. Co magie neuměla, respektive neuměla moc dobře, bylo léčení. Magie byla nástrojem chaosu. Chovala se nepředvídatelně. Nebylo rozumné a ani účinné používat ji k léčení. Akvin proto zůstával v péči inkvizitorů, jejichž umění spočívalo mimo jiné i v léčbě ran.

„Škoda, že si to nepamatuji,“ sykl Akvin přes rozbolavená žebra.

„To jo. Prej tě vhodila krev. Vypadal jsi jak ten hrdina Matilud, nebo jak Trimir Žlutý Mág. Otočil ses ke zbylým studentům a padl jsi k zemi. Meč se samozřejmě rozpustil.“

„Nevím, jak jsem dostal meč z toho stromu,“ zašeptal Akvin.

„Upravil jsi kouzlo, ty blázne!“ zajásal Kurda. „To umí nejvyšší mistři a tys to svedl takhle z fleku.“

„Nebylo to tak těžké,“ pípl Akvin a začaly mu opět klesat oči.

Kurda ho nechal spát, ale jako dobrý kamarád dával pozor, aby se mu nic nestalo.

*

„To nemyslíte vážně!“ probudil Akvina Kurdův křik. „Vždyť bojoval o holý život a vy ho za to chcete... Jak si vůbec můžete myslet...“

„Rozkaz je rozkaz, chlapče,“ řekl hlubokým hlasem rytíř, který stál u Akvinovy postele. „Čaroděj zabil, čaroděj se musí zpovídat.“

„Co se děje?“ zeptal se Akvin a posadil se na posteli. Zatmělo se mu před očima a málem upadl zpět na polštáře, ale silou vůle se udržel při vědomí.

„Učedníku Akvine,“ pronesl rytíř svým basem, „jsi zatčen za napadení a následné usmrcení svého učitele, mistra Finlara. Od teď je tato místnost tvým vězením. Máš zákaz vycházet a zákaz návštěv, dokud pro tebe nepošlou vyšetřovatelé Akademie.“

„Podívejte se na něj, jak vypadá! Jak by asi mohl někam jít!“ zařval na rytíře Kurda. „Vidíte, jak ho ten šmejd zřídil!“

Rytíř zpražil Kurdu pohledem a položil dlaň na jílec těžkého meče. Kurda možná nebyl z nejbystřejších, ale tohle znamení se přehlédnout nedalo. Se slovy: „Já to tak nenechám,“ odešel z místnosti.

„Budu před vchodem. Vstup k vám má povolen pouze váš ošetřující inkvizitor.“

Rytíř odešel a zabouchl za sebou dveře. Akvin si vzteky odplivl a přes veškerou bolest nedokázal usnout.

*

Akvin byl sám. Po dlouhých letech strávených s Alexem a s Kurdou a s Trill (*bohové, co bych dal za to, kdyby tu se mnou mohla být Trill!*), na něj osamění těžce doléhalo. Zpočátku ho rmoutilo, že se mu přátelé nepokusili alespoň poslat zprávu pomocí svých Zakletých, ale pak si všiml dvou černých havranů, kteří střežili jeho okno. Kdyby byl někdo z jeho druhů tak pošelilý, pravděpodobně by o Zakletého přišel.

Čas utíkal rychle, protože stále hodně spal. Dvakrát za den se objevil inkvizitor Birtag, aby mu vyměnil obvazy a aby mu dal léčivý nápoj, který měl uklidňující účinky. Akvin se ho vyptával,

co s ním bude a jestli už nezná datum jeho předvolání, ale inkvizitor mu vždy jen oznámil, že s ním nesmí mluvit. Akvin začal brzy léčivý nápoj odmítat, protože jednak chtěl mít čistou hlavu, a potom chtěl Birtaga rozčítit a vytrestat.

Pak spal méně a tak se mohl zaobírat svými myšlenkami. Vyšetřovatelé Akademie? Co to vlastně bylo? Nějaký soud? Akvin slyšel o disciplinárním řízení a o podobných věcech, ale neznal nikoho, kdo by někdy byl opravdu vyšetřován. Někdy se mu zdály sny, ve kterých ho čarodějové mučili, nebo že mu vyklešťovali mozek tak, jak se to dělá neúspěšným aspirantům na první kruh. Pak se vždy budil zpocený, s bušícím srdcem a s pískotem v uších.

Když nemyslel na blížící se výslech, který mohl vlastně přijít kdykoliv, přemýšlel Akvin o tom, proč se vlastně nechal Finlar tak unést. Byl to sice nepříjemný a odporný skřet, ale přece jen, relativně inteligentní čaroděj. Co za tím bylo? Proč zaútočil, proč kouzlil, proč se choval tak agresivně? Akvin si vzpomněl na ten modrý záblesk v jeho očích. Co to mohlo způsobit? Kouzlo? Kdo ví. Proč Akvina vlastně napadl? Chtěl to vlastně udělat? Otázek bylo mnoho a odpovědi se chlapci nedostávaly.

Akvin nevěděl, kolik dní uplynulo, ale už se cítil mnohem lépe, když se objevila naděje. Za dveřmi se ozvaly hlasy. Rytíř byl vystřídán jiným s ještě hlubším hlasem, ale ten se pomalu vytrácel překřičen někým, kdo je zvyklý křičet třeba celý den a ani v nejmenším ho to nevyčerpává.

Dveře se bez zaklepání rozrazily a dovnitř vplul inkvizitor Evlemat. Jeho mohutná tmavě rudá róba vyplnila skoro celé Akvinovo zorné pole. Inkvizitor se tvářil nanejvýš rozzlobeně.

„Ti pitomci! Někdy mi přijde, že rytíři mají v mozku stejné množství železa, jako nosí na těle! Tss.“

„Mistře?“ podivil se Akvin. Inkvizitora neviděl téměř dva roky, když skončil Akvinův základní a pokročilý kurz protináboženství. Tehdy chlapci Evlemat nabídl místo v protektátu, kde by byl vycvičen na inkvizitora, ale Akvin odmítl. Chtěl být čarodějem a Evlemat ho nepřemlouval.

„Ach, ano,“ pohlédl inkvizitor na ležícího Akvina, „jak ti je, chlapče? Mladší inkvizitor Birtag říkal, že už se tvůj zdravotní stav lepší a že budeš v pořádku.“

„Cítím se mnohem lépe, pane učiteli. Děkuji.“

„Výborně,“ inkvizitor přistoupil k oknu a chvíli se díval do hlubiny pod sebou na jedno z mnoha nádvoří univerzity. „Výborně, chlapče,“ opakoval po chvíli, „ale, jak určitě víš, vyvstaly určité komplikace.“

Akvin mlčel.

„Finlar byl velmi nadaný a schopný čaroděj, který možná nebyl ztělesněním dobra, ale byl určitě rychlý, silný a mnohem zkušenější než ty. Čaroděje netrápí jeho smrt. Nehody se stávají. Nikdo by nemusel vědět fakta, šířily by se nějaké fámy, ale fámy jsou jenom fámy. Za pár dní by se na to zapomnělo a vše by šlo dál, jako předtím. Čaroděje ale trápí, že ty, student prvního kruhu, jsi dokázal zabít čaroděje kruhu osmého. Navíc v souboji, který trval dlouhé minuty. To se nestává každý den.“

Akvin stále mlčel a inkvizitor stále hleděl z okna.

„Musíš si uvědomit, co se těm starcům nyní honí hlavou. Představuji si tě jako nějakého vyvoleného, či co. Jenže my oba víme, že něco takového je naprostý nesmysl. Nebo snad nesouhlasíš?“ zvýšil inkvizitor hlas a prudce se na Akvina otočil.

Ten se nelekl. Znal Evlemata i tyhle jeho „vystřelovací dotazy“, jak se těmto jeho zkoušecím metodám říkalo mezi jeho studenty protináboženství.

„Samozřejmě, že je to nesmysl,“ jakoby sám sebe ujišťoval Evlemat, „magie si občas udělá srandu i z tak organizovaného spolku čarodějů, jako je ten na Akademii. Měl jsi prostě dobrý nápad, zvolil jsi správné formy a prostě to vyšlo. Upravil jsi kouzlo, které jsi znal. A tím to hasne. Nic víc bych v tom nehledal.“

Akvin souhlasil. Také necítil nějaký zásah shůry. Spíš si moc dobře pamatoval, jak horečnatě přemýšlel, aby kouzlo vytvořil tak, jak chtěl. A samozřejmě, aby fungovalo.

„Zajímá se o to i císař. Poslal svého vyšetřujícího mága, Amulina, aby zjistil, jak k tomu došlo a jestli jsi, nebo nejsi nebezpečný. Budu tam s tebou a pomůžu ti, jak jen budu moci.“

„Víme, kdy to bude?“ zeptal se Akvin.

Evlemat si povzdychl: „Samozřejmě že ano. Dnes večer.“

*

Chodba, kterou Akvin s rytířem (tento byl nový a kupodivu nemluvil hlubokým hlasem. On vlastně nemluvil vůbec) prochá-

zel, byla vlhká a tmavá, protože ji vystavěli z černého kamene. Namodralé světlo kouzelných loučí, které venku působilo teple a příjemně, tady budilo strach. Nacházeli se hluboko ve sklepeních Akademie. Tam, kde jsou jen skladiště, šatlavy a výslechové místnosti. Hlouběji v zemi pak byly už jen krypty, kde odpočívali staří mistři magických praktik.

Nakonec dovedl Akvina rytíř před padací mříž, která se automaticky začala otevírat a zajížděla s cvakáním nějakého převodu do škvíry ve stropě. Pak byl mladý čaroděj postrčen dovnitř a brána za ním s hlasitým třesknutím zapadla. Akvin uviděl, že je v nevelké kulaté místnosti. Asi pod jednou z mnoha Akademických věží. U půlkruhového stolu sedělo devět lidí – Akvinovi vyšetřovatelé. Místnost byla osvětlena podobnými loučemi jako chodba, ale ještě navíc se nad vyšetřovatelem vznášela koule levitujícího ohně, která přece jen dodávala do téhle studené tmy trochu obyčejného světla a tepla.

Z místnosti vedly jen dvoje dveře, jedny tmavé dřevěné a pak těžká kovová mříž, kterou Akvina přivedli. Ve středu sklepení pak stála obyčejná dřevěná židle, do které se Akvin posadil na pokyn ruky robustního vyšetřovatele sedícího uprostřed půlkruhu. Ten pak vzal do ruky papír a pronesl s občasným pohledem do poznámek: „Vážení, scházíme se, abychom rozhodli o osudu čaroděje prvního kruhu, aspiranta na kruh druhý, studenta Akademie, čaroděje rodem, Akvina ze Sarakeshe. Tento student je obviněn ze zabití čaroděje osmého kruhu, aspiranta na kruh devátý, učitele na Akademii a učně mistra Amalla, čaroděje rodem, Finlara ze Strážní Věže.“

Oheň v kouli nad jejich hlavami se převaloval a po vyšetřovatelích poskakovaly stíny. Muže, který zahájil sezení, Akvin neznal, ale po jeho levici seděl Werdulio de Attara. Představený Akademie, který se před lety u kruhových zkoušek na Akvina usmíval. Teď se mračil a zamyšleně si hladil svou prošedivělou zastříženou bradku.

Dále pak Akvin poznal Ysorina de Senecu. Alespoň že tento čaroděj se na Akvina povzbudivě usmál. Byl na svůj věk velmi schopný. Držel trináctý kruh, byl mistrem magie a zároveň jedním z uznávaných Strážců Attarmie.

Vedle Ysorina seděl čaroděj, kterého Akvin neznal, ale věděl, že na něho do smrti nezapomene. Bylo to ohromný muž

s blondatými vlasy a mohutným svalnatým hrudníkem. Svou róbu měl upravenou tak, aby odhalovala ramena a celý svět mohl vidět jeho vypracované bicepsy. Byl to bezpochyby kouzelník, protože Akvin viděl kruhy na jeho prsou, ale nedokázal je v tomto světle spočítat. Muselo jich být ale určitě více než deset.

Poslední v řadě, kde seděli čarodějové z Akademie, byl člověk, kterého Akvin od vidění znal. Byl to Amall – Finlarův mistr. A ten na Akvina hleděl s vyslovenou nenávisť. Amall také nebyl ještě starý muž, ale na padesát už mu určitě táhlo. Měl hnědé vlasy a udržovaný knírek. Jeho róba, jak alespoň Akvin tušil, protože barvy byly zkreslovány špatným osvětlením, byla hnědá a modrá. Kouzla prostoru a času a materiální magie.

Po pravici muže, kterého Akvin považoval za vedoucího výslechu a který předtím mluvil, seděl bezpochyby také čaroděj. Měl velmi úzký obličej s černými vlasy, s knírem a dlouhou špičatou bradkou. Byl to Amulin de Attara, vyšetřovatel, kterého pověřil samotný císař, aby tu dnes byl.

Od něj vpravo seděl muž, který musel být bezpochyby theurg. Měl tlusté brýle a na hlavě podivný, snad kovový, čepce. Jeho uši zvýrazňovaly neobvykle velké náušnice s přesýpacími hodinami.

Vedle něj pak byli dva inkvizitoři. Prvního Akvin neznal, ale byl to velmi starý pán s bílými vlasy a špinavými šedivými vousy. Posledním mužem v řadě byl (*Děkuju! Děkuju! Děkuju!*) Evlemat.

„Akvine,“ řekl zase vrchní vyšetřovatel, „já se jmenuji Urius a jsem vedoucím tohoto šetření. Dnes se tu musíme dozvědět plnou pravdu toho, co se stalo. Kdyby ses pokusil lhát, nebo nějak překrucovat fakta, poznáme to. Kromě tebe už vypovídali i další lidé, kteří byli incidentu přítomni a jejich svědectví máme k dispozici. Potom se společně dohodneme, jaké důsledky z toho budou plynout. Rozumíš?“

„Rozumím, pane.“

„Můžeme tedy začít,“ řekl Urius, „pokládejte otázky, pánové.“

„Jaký byl tvůj vztah k mistru Finlarovi?“ zeptal se Werdulio.

„Neměl jsem ho rád.“

„Můžeš to rozvést?“ zeptal se Urius.

„Byl domýšlivý, urážel nás, povyšoval se nad nás a díky němu jsem se nedostal po dvě léta domů. Už jsem otce neviděl

skoro osm let.“

„Možná měl Finlar svoje vady, ale takhle mluvit o svém dohlížejším učiteli? Nezdá se ti to trochu přehnané?“ řekl Amall.

„Bylo mi řečeno, abych mluvil pravdu,“ odsekl Akvin.

Urius dodal: „Jeden tvůj spolužák nám pověděl toto.“

Pak zvedl ze stolu namodralý krystal a položil si ho na dlaň. Kámen začal rotovat a zároveň stoupat ke středu místnosti. Pak už se točil velmi rychle a vytvořil kolem sebe dokonalý obraz chlapeckého obličej. Akvin poznal Ratina, svého spolužáka z ročníku.

„Mistr Finlar byl sice občas nepřijemný, ale celkově to byl dobrý učitel. S Akvinem ale neměli dobrý vztah už od začátku. Prostě si nesedli, ale hodně se to zhoršilo vloni, kdy Akvinovi mistr přikázal, aby se zúčastnil letního kurzu Znalosti světa, když zjistil, že tento předmět ještě neabsolvoval. Akvin byl hodně smutný a našťvaný, protože chtěl jet domů. Před začátkem zkoušky z tichých kouzel mi Akvin povídal, že mu mistr Finlar zase vyhrožoval, že ho na prázdniny nepustí. Takže se Akvin učil jako blázen, aby splnil mistrovy podmínky.“

Pak postava zmizela a krystal se vrátil do Uriusovy ruky.

„Z tohoto svědectví skoro plyne, že bys měl motiv,“ odušil starý inkvizitor.

„Já na tom nic špatného nevidím,“ řekl Evlemat, „mě nenávidí víc jak půlka mých studentů a stejně jsem pořád naživu a to, přátelé, učím déle, než učil Finlar.“ Akvin si všiml, že Ysorinovy a blondákovy koutky po této poznámce zacukaly.

„Splnil jsi ty podmínky, Akvine?“ zeptal se Werdulio.

„Ano, ze zkoušky jsem měl výbornou, zbývalo splnit vyvolání hole za jedna a mohl bych domů.“

„Byl jsi na to připraven?“ ptal se dál Werdulio.

„Cvičil jsem poctivě. Alex i Kurda, moji přátelé, to mohou potvrdit. Navíc jsem si přečetl, že je výhodné získat hůl z nějakého kvalitního materiálu. Nepovažoval jsem písek a jíl v půdě za dostatečný, proto jsem vytáhl hůl ze stromu. To bylo dobré, protože byla hodně stabilní. Tušil jsem, že budu testován jako poslední.“

„Chápeme. Slyšel jsem, že jsi v boji hodně šikovný. S holí. I s mečem,“ to se ptal ten osvalený blondák.

„Ano. Tedy, chci říci, že moji učitelé mě chválí.“

„Akvin,“ doplňoval Evlemat, „už od mala studuje boj s holi i s mečem. Je velmi schopný a má instinkty pravého bojovníka.“

„Sám mohu potvrdit inkvizitorova slova,“ řekl Ysorin, „Akvin reflexy bojovníka opravdu má. Viděl jsem ho u kruhových zkoušek, kde se velmi obratně vyhnul nečekanému a zákeřnému útoku od mistra Karviuse.“

„Vy u zkoušek útočíte na studenty?“ podivil se theurg a vypadal, jakoby se sám lekl svého hlasu.

„Byl to test, zda je chlapcova magická zbroj dostatečně pevná. Běžná praxe,“ vysvětloval Ysorin.

„Nevěřím, že byl-li Finlar při smyslech, mohl být přemožen, byť dobrým, ale takhle mladým kouzelníkem,“ řekl blondák.

„Také o tom hodně pochybuji,“ zasýpal starý inkvizitor.

„Podívejme se, co k tomu řekli studenti,“ navrhl Amall. „Mohl bys to pustit, Uriusi?“

Vrchní vyšetřovatel znovu zvedl krystal a nyní se objevil jiný obličej. Byl to chlapec jménem Wernber. Ten, který u zkoušky vyčarování hole neuspěl. „Byla to náročná zkouška,“ řekl. „Nikdo jsme netušili, že se bude opravdu bojovat. Však víte, kouzlo štít také nezkoušeli rytíři svými meči. Já úspěšný nebyl. Proto se mi docela líbilo, když Akvin z počátku vyhrával na plné čáře. Měl dobrou hůl, kterou vytáhl ze stromu. Nikoho z nás nenapadlo použít tu třešeň. Dvakrát skončil Finlar na zemi. Všichni jsme se uculovali, než se Finlar rozzuřil. Zaklel Akvina! Všichni jsme slyšeli zvonění magie a pak do něj bušil, div z něj duši nevytřískal...“

Urius roztáhl prsty a chlapec zmizel a krystal se mu vrátil do ruky.

„Nezdá se vám, že Akvin Finlara zesměšňoval? Dvakrát ho povalil na zem?“ ptal se Amall vyšetřovatelů.

„To není pravda,“ hájil se chlapec, „Chtěl jsem mít za jedna, jen jsem plnil podmínky zkoušky a to bylo bojovat.“

„Jsem přesvědčený, že Finlar do vás nešel naplno,“ řekl Amall.

„Tak se zeptejte Wernbera!“

Amall se na Akvina zle podíval, ale dál už se k tomu nevyjadřoval.

„Dobrá,“ začal Urius, „takže co se přesně stalo. Šel jsi do bojového kruhu a bojoval se svým učitelem. Díky tvým zkušenos-

tem a schopnostem jsi mu zasadil pár úderů a pak?“

„Pak se mu podivně zablýsklo v očích,“ vzpomněl si Akvin, „a následně mě zaklel, beze slov a bez gest.“

„Stalo se to najednou? Chci říci... Nemohli jste vlastně slyšet dvě kouzla najednou?“ to se ptal Amulin tichým hlasem.

Akvin se chvíli zamyslel, než odpověděl: „Ne, nemyslím si. Finlarovy oči prostě zableskly a pak ještě několikrát, ale já si nemyslím, že by byl zakletý. Tedy pokud už nebyl zakletý, když přišel na cvičiště.“

„I v tomhle se shoduješ s většinou svědků,“ řekl mu Urius. „Co nějaký jed, nemohl být Finlar otrávený?“

Akvin se chystal odpovědět, že samozřejmě neví, ale otázka nebyla mířena na něj.

Odpověděl theurg: „Prošetřoval jsem obrazy celé záležitosti ve sférách. V emocionálním spektru nebylo vidět nic, krom narůstajícího vzteku, který pak vše zastínil. Upřímně, nikdy jsem nikoho neviděl tak zuřit, ale nemám žádný důkaz, že by se jednalo o zásah z vnějšku, nebo tedy z vnitřku... to záleží, jak se na to díváte. Ale rozhodně tam nebyla žádná stopa po vypití, pozření, poranění, či jiném způsobu otravy. Pokud by to tedy byl jed, nemám tušení, jak by se do těla dostal a navíc ani netuším jaký. Existují látky vyvolávající agresivitu, ale žádná z nich nenechá čaroděje tak přičetného, aby mohl čarovat. To je známá věc.“ A dodal skoro omluvně: „Je mi to líto.“

„Dobře. Děkuji, Tiriane. Co bylo pak, Akvine?“ ptal se chlapce Urius.

„Potom jsem byl svázán Finlarovým kouzlem. Mohlo to vypadat, jakože ani zakletý nejsem. Nejprve nikomu nepřišlo divné, když mě složil k zemi. Pak, když mi zlomil ruku, už to lidem divné přišlo. Pár se mi pokusilo pomoci v pravý čas. Předpokládám, že nebýt jich, nestál bych tu.“

„Pustíme si svědectví jedné dívky,“ řekl Urius a znovu vypustil krystal.

Zhmotnila se Ariel z Attary, ta ho zachránila tím, že na Finlara zavolala těsně předtím, než mohl Akvinovi rozdrtit nohy.

„Bylo to hrozné,“ říkala její projekce, „nejprve jsem se na jejich souboj těšila. O Akvinovi se traduje, že je poměrně šikovný v boji s holí. Ale pak padl k zemi, a místo aby Finlar vyhlásil jeho zkoušku za ukončenou, prostě na něj zaútočil. Silně a...“

můžu to říct? Skoro šíleně! Měla jsem strach. Zavolala jsem na něj, ale on neposlouchal. Vypadal, jako by byl zbavený smyslu.“

„Na základě tohoto svědectví, a dalších,“ řekl vážně Urius, když si stáhnul krystal zpět do ruky „je možné říci, že chlapec opravdu jednal v sebeobraně a že by tedy neměl nést za Finlarovu smrt žádnou vinu.“

„Skutečně? Už takhle hned soudíš, že je vše v pořádku?“ ptal se Amall hlavního vyšetřovatele. „Ještě jsme neslyšeli konec, pokud vím. Akvine, cítíš lítost za Finlarovu smrt?“

„Samozřejmě, že ano. Nikdy jsem nezabil člověka.“

„Je ti to lito, protože jsi nikdy předtím nezabil člověka,“ zopakoval Amall, „ne proto, že třeba Finlar byl tvůj dohlízející učitel, nebo proto, že teď jeho matka oplakává tělo svého syna, ale proto, že jsi ty nikdy předtím nezabil člověka.“

„Nechtěl jsem...“ začal Akvin, ale přerušil ho Evlemat: „Vím, že jste našťvaný, mistře Amalle, ale myslíte si, že by Akvin zabil Finlara schválně? Nebo že to snad plánoval?“

„Ve světle toho, co jsme slyšeli?“ řekl zamyšleně Amall. „Ne. Asi ne. Ale očekával bych alespoň špetku projevené soustrasti, nebo smutku.“

„Lituji toho, opravdu,“ ubezpečil ho Akvin.

„Uvidíme,“ odtušil Amall.

„Tak,“ řekl Urius, „co bylo pak, Akvine?“

„Potom jsem prohrával. Nemohl jsem se bránit holí. Honili jsme se kolem stromu a mně pomalu docházely síly.“

„Proč si se nemohl bránit holí?“ ptal se blondák.

„Měl jsem zlomenou ruku.“

Blondatý čaroděj se na něj chvíli nechápavě díval a Akvin tušil, že jeho by asi zlomená ruka ani nezpomalila. Akvin pokračoval: „Potřeboval jsem zbraň. Kouzlit útočná kouzla... to mě ani nenapadlo. Možná jsem měl strach, že by Finlar mojí magii zlomil, nebo že by ho kouzlo nevyřadilo. Navíc jsem nemohl hýbat rukou, což by kouzlo značně ztížilo.“

„Přesto jsi nakonec kouzlo vyvolal, že?“ zeptal se Werdulio a Akvin si uvědomil, jak všichni zpozorněli.

„Ano. Nakonec ano. Měl jsem štěstí, Finlara právě vyrušili ti odvážnější z mých spolužáků.“

„Co to bylo za kouzlo?“ ptal se Urius, ačkoliv to musel vědět.

„Nemohl sis ho třeba připravit předem?“ zeptal se Amall.

„Bylo to vyvolání hole, ale změnil jsem pár věcí tak, jak jsem si myslel, že by mohlo být správně upravené kouzlo pro zhmotnění meče. Jednoručního meče.“

„Jak jsi to kouzlo upravil?“ ptal se Ysorin dychtivě.

„Nepokoušel jsem se měnit materiál. Vybavil jsem si cvičný dřevěný meč, se kterým jsme bojovali na prvních hodinách šermu, než nám dali ocelové.“

„To už musí být hodně dávno,“ podotkl theurg a úplně pro zvědavost zapomněl na nervozitu, kterou cítil na začátku líčení.

„Bylo. V prvním zimním semestru jsem se napsal na boj s holí a tiše záviděl svému kamarádovi, Richiemu, který už se učil základům šermu. Proto jsem se hrozně těšil na léto, na které jsem si šerm zapsal. Pamatuji si tu radost, když jsem prvně uchopil meč. Sice dřevěný, ale pořád meč. Asi se mi nějak vštípil do hlavy.“

„Musel sis ho pamatovat na chlup přesně,“ řekl blondák.

Akvin jen pokrčil rameny.

„Cos udělal potom?“ ptal se Urius.

„Pak jsem vytvořil formuli stejně jako pro hůl, jen jsem místo znamení Sentel použil znamení Argus.“

„Jak, když jsi nemohl používat ruku?“ ptal se Urius.

„Já... já nevím. Neuvažoval jsem o tom, co dělám, ale spíše o tom, jak to mám udělat.“

„Tak my ti to přiblížíme,“ řekl Urius a naposledy vypustil krystal.

Zhmotnil se znovu Wernber a začal mluvit: „To už jsme opravdu nevěděli, co máme dělat. Tři kluci se na Finlara vrhli a všichni tři to odnesli opravdu škaredě. Pak jsme najednou ucítili kouzlo. Mysleli jsme si, že to Finlar Akvina dorazí. Nějakým šeredným způsobem. Byl to ale Akvin. Negestikuloval a nemluvil. Prostě natáhl levou ruku, ponořil ji do toho stromu a vytáhl meč. Pak udělal několik kroků k Finlarovi. Několikrát odrazil jeho hůl a nakonec ji přesekl. Nelžu, opravdu ji přesekl dřevěným mečem v půli. V tu chvíli jsme nevěřili, že je ten meč ze dřeva. Pak se Akvin napřáhl, na malou chvíli zaváhal, a pak Finlara zabil. Zabodl mu ten meč do hrudi. Potom se na nás otočil a my viděli, že má v očích takový divný lesk. Já... sálala z něj nějaká pradávna síla, nebo tak něco. Pak to skončilo a Akvin se skácel k zemi. Než jsme mohli meč prohlédnout, roz-

plynul se, ale přísahal bych, že byl normálně dřevěný. Jak může dřevo přeseknout dřevo?“

Bylo ticho.

Evlemat měl obličej v dlaních a tak Akvin nemohl vědět, co si myslí.

Jak mohl změnit kouzlo, vyčarovat ho bez gest... a bez... počkat.

„Ale já jsem mluvil. Vyřkl jsem zaklínadlo!“

„Ne, nevyřkl,“ řekl zaraženě theurg Tirian. „Neřekl jsi nic. Vyvolal jsi kouzlo na mistrovské úrovni. To bylo ve sférách vidět také.“

„Jak?“ ptal se Akvin.

„Nemohl sis ho přece jen připravit předem?“ zeptal se Evlemat.

Akvin věděl, že lhaním by ničeho nedosáhl. „Ne, opravdu to byla improvizace.“

„Tohle se stává výjimečně,“ řekl Werdulio, „ale není to první případ v historii. Víš, Akvine, když jsi jako malý seslal první kouzlo, také to bylo bez správných gest a bez správných slov. Přesto k tomu došlo. To je projev syrové, nezrocené magie, která může být velmi nebezpečná.“

„To je důvod,“ přisadil si Amulin, ale spíš soucitně, než zle, „proč děti, které nedokáží své magické schopnosti zkrotit, zbavujeme části mozku zodpovědné za vyšší myšlení a tedy i za kouzlení.“

„Chcete mě...“ ptal se Akvin a byl teď opravdu vyděšený.

„Zatím nevíme,“ přiznal Amulin.

„V historii bylo několik čarodějů,“ vrátil se k původní myšlence Werdulio, „kteří dokázali čarovat intuitivně i poté, co se jejich moc zkrotila pravidly a formulemi. Často dokázali velké věci. Jindy ale také způsobili hrozné věci. A jindy se to stalo jednou, dvakrát a potom už ne. Je to nevyzpytatelná síla, za kterou musí čaroděj nést plnou zodpovědnost, nebo se té zodpovědnosti zřici a nechat se raději „oslepit“.

„Proč jsi potom Finlara zabil?“ zeptal se Amall.

„Já si to nepamatuju,“ špitl Akvin.

„Takže ses nechal ovládnout kouzlem spíš, než že bys ovládal kouzla, že?“ pokračoval Amall.

„Akvin si zachránil život,“ řekl Evlemat, „pokud přitom musel

sáhnout k zakázané magii. Udělal to pouze jeho pud sebezáchovy, ne jeho vědomí. Za Finlarovu smrt by neměl nést žádnou zodpovědnost a tyto schopnosti bychom měli dál sledovat. Nic dalšího přece nemůžeme ani navrhnout, když máme tak málo zpráv.“

„Je tu pozorovatel?“ zeptal se Urius.

„Jsem tady,“ zašeptal nový hlas od postavy, která stála ve stínech za vyšetřovateli a Akvin si jí všiml teprve teď.

„Co nám k tomu můžeš říct?“ ptal se dál Urius.

„Chlapec mluví naprostou pravdu. Byl upřímnější než většina z vás. Opravdu neví, co s ním bylo poté, co kouzlo vyvolal, ale vědomě ho připravil. Opravdu upřímně lituje Finlarovy smrti a dokonce i tuší, že nemůže odejít bez trestu. Pokud mu ho neudělíte vy, udělí si ho sám.“

Akvin netušil, kdo to je, ale cizinec do něj viděl. Napadlo ho, že se možná setkal s císařským vyzvědačem, s hledačem pravdy. S mužem, který ví, jestli lžete, jestli se bojíte, jestli jste zamilovaní... S mužem, který z vašeho pohledu vyčte vše. Cizinec náhle, přímo před Akvinovýmá očima, splynul se stínem a nebylo po něm ani stopy.

„Dobrá. Máme fakta,“ řekl Urius. „Chcete se ještě někdo na něco zeptat?“

Nikdo nic neříkal.

„Chcete ještě někdo něco říci?“ ptal se dál Urius.

„Já chci,“ řekl blondák. „Než budeme hlasovat. Chci, abyste uvážili, že na východě máme obrovské problémy s trolly. Na jihu zase zbrojí orkové. Ve světě to také vře a my tu máme čaroděje, který dokázal tváří v tvář smrti seslat kouzlo, které mělo být, ale evidentně nebylo, nad jeho síly. My si nemůžeme dovolit někoho takového prostě zahodit a říkat si, že je nahraditelný. Brzy přijde doba, kdy nikdo nebude snadno nahraditelný.“

„A co kdybychom ho poslali na jih do posádky Strážní Věže?“ navrhl starý inkvizitor, „Finlar tam odtud pocházel, takže svůj díl společnosti může splatit tam. Navíc bude moci své schopnosti otestovat v poli. Bude moci zjistit, jestli se to bude opakovat, nebo ne.“

„Finlar tam odtud sice pocházel, ale jeho rodina žije již dlouhá léta v Attaře,“ řekl Amall a dodal: „Nevím, jestli se mi tenhle nápad úplně zamlouvá. Nic ve zlém, inkvizitore Selarisi, ale co

když ten kluk vybuchne zrovna ve chvíli, kdy se orkové poženu na hradby? Co když bude vysílat do světa informace o tom, kde se nachází jeho oddíl, a šamani to zachytí? Přijde mi nebezpečné to riskovat.“

„Já jsem naopak pro,“ souhlasil s inkvizitorem blondák, „není nic lepšího než zkouška ohněm.“

„Pokud ho tam chcete opravdu poslat, měl by být v průzkumu,“ oponoval Amall, „tím se minimalizují ztráty na životech, které možná svým hlasováním způsobíte.“

Když na to nikdo další nereagoval, chopil se slova zase Urius: „Dobrá, přistoupíme k hlasování. Nejprve budeme hlasovat o Akvinově vině v případě usmrcení čaroděje Finlara. Bez ohledu na použité kouzlo, jde nyní pouze o akt usmrcení učitele. Od výsledku se pak bude odvíjet druhé hlasování. Připomínám, že zelená je pro nevinu, červená značí vinu. Hlasujte teď.“

Každý z přítomných (kromě hledače pravdy, který tam ale už možná ani nebyl) zvedl do vzduchu černý krystal, podobně, jako předtím Urius zvedal modrý. Černý krystal se točil kolem své osy jen lehce. Náhle se všechny krystaly rozsvítily barvou.

Pro vinu byl pouze Amall. Ostatní byli pro nevinu, včetně Uriuse.

„Dobrá. Nyní tedy víme, že jednáme s nevinným kouzelníkem se zvláštními schopnostmi, které je pravděpodobně třeba prozkoumat. Navrhnete řešení.“

„Já jsem pro plán vrchního inkvizitora Selarise. Služba ve Strážní Věži podle studentských standardů. Nemělo by se příliš šířit, že je Akvin něco extra,“ řekl Evleemat.

„Já chci, aby byl u průzkumu,“ řekl Amall.

„Bez ohledu na vše, a neříkám, že tak budu hlasovat, ale je třeba říci, že pořád můžeme tento problém vyřešit jednou provždy tím, že chlapce podrobíme procedurám k vytváření služebníků,“ řekl Amulin.

„Ne, že by mě to nelákalo,“ přisadil si Amall, „ale chtěl bych musím souhlasit s Rantharem. Nebylo by rozumné tento talent jen tak zmuchlat a zahodit.“

To Akvina celkem překvapilo.

„Dále musí být možnost ho omilostnit úplně. To znamená, žádné povinné stáže, může jet domů,“ řekl Urius a dodal, „nějaké další návrhy?“

Nikdo nic neřikal.

„Barvy jsou: Modrá pro Evlematův návrh, žlutá pro Amallův, červená pro Amulinův a zelená pro můj. Hlasujeme teď.“

Opět se krystaly vznesly do vzduchu a rozzářily se barvami.

Červenou nezvolil nikdo, dokonce ani Amulin. Zelenou zvolil pouze Ysorin. Žlutou zvolil Amall, Amulin, therug Tirian a inkvizitor Selaris. Modrou zvolil Werdulio, Urius, blondatý Ranthar a Evlemat.

„Takže máme shodu,“ řekl Urius, „budeme tedy hlasovat pouze mezi...“

„Mohl bych promluvit?“ skočil mu do řeči Akvin. Urius, ne zvyklý, že ho někdo přerušuje, nechal přesto Akvina hovořit. „Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit,“ říkal chlapec. „Sám jsem byl hodně zasažen tím, co Wernber povídal z krystalu. Chtěl bych se dobrovolně přihlásit k průzkumu. Nechci nikoho ohrozit. S tím souvisí i moje prosba, kterou vám chci předložit. Chci, abyste mi přikázali jet jako průzkumník do Strážní Věže. A hlavně chci, abyste přikázali, že musím odcestovat sám. Nedokázal bych svým přátelům vymluvit, aby zůstali tady a oni by jeli se mnou. Kdyby se jim mělo něco stát... Nenáviděl bych se za to. Do smrti.“

„Dobrá. Myslím, že i chlapcův návrh můžeme zahrnout do hlasování, takže si připravte krystaly. Zelená...“

*

„Nevím, jestli to bylo moudré,“ řekl Evlemat, když kráčeli po schodech ze sklepení zpět do vzdušnějších chodeb Akademie.

„Musel jsem to udělat,“ řekl zaraženě Akvin. Cítil se hrozně starý a unavený a jedině, co teď chtěl, bylo jít si lehnout. V hlavě mu pulsovalo a ruka, kterou Finlar přerazil, ho příšerně bolela, ačkoliv byla obvázaná s maximální péčí. Vlhko a zima podzemní kobky ji totiž rozdráždily.

„Pošlu zprávu do diecéze ve Strážní Věži. Když bys cokoliv potřeboval, pomohou ti.“

„Děkuji.“

„Opravdu nechceš, aby s tebou někdo jel? Třeba Alex?“

„Ne. Opravdu ne. Navíc, teď už s tím nic dělat nemůžeme,“ a to byla pravda. Akvinovo přání se vyplnilo. Glejt, který nesl,

jasně říkal, že musí cestovat a pracovat sám, dokud ho ve Strážní Věži nepřiradí k oddílu.

„Tak buď hlavně opatrný,“ řekl inkvizitor, když se rozloučili v přizemí univerzity.

*

„Tak jak to dopadlo?“

„Jsi nevinnej, že jo!“

„Prosím, že jo!“

„Nechte ho trochu dýchat,“ řekl Alex, když se Akvin vrátil po skoro čtrnácti dnech do svého pokoje a byl zasypán svými kamarády – Trill, Kippy a Kurdou. Ti se teď trochu nevrle od něj odvraceli, krom Trill, která ho stále držela kolem pasu.

„Tak jak to probíhalo?“ zeptal se Alex.

„Jsem nevinen. Ale přesto potrestán,“ řekl jim Akvin s kamennou tváří a ukázal jim glejt.

„To je přece blbost!“ vybuchla Trill, „jak můžeš někoho potrestat, když ho zprostitš viny?“

„Prý tam byl někdo od císaře,“ řekl Kurda.

„Ano, a právě to je ten důvod,“ pak jim Akvin vyprávěl vše, na co si vzpomněl. Ze samotného souboje a i z následného vyšetřování. Když skončil, venku už začínalo zapadat slunce. Vynechal pouze své přání, aby musel cestovat na jih sám.

„To je tedy příběh. Setkal ses s významnými lidmi, to tedy ano,“ řekl Alex.

„Raději bych splnil zkoušku u Finlara, zanádal si, jaký to je kretén a cestoval s tebou do Štitu a do Sarakeshe.“

„Není ti přáno,“ pokrčil rameny Alex, „ale Strážní Věž je v létě krásná. A navíc jsi o misi přece uvažoval. Teď budeš moci zjistit, co to vlastně obnáší.“

„Popravdě se trochu těším,“ přiznal Akvin, „ale jen trochu,“ dodal, když uviděl Trillin rozčilený obličej.

„Pojďte k Radosti!“ navrhl Kurda. „Musíme si tě pořádně užít, když už jsi konečně volný.“

A tak se vypravili do hospody. Ale na Akvina brzy opět dolehla únava a to s ještě větší silou. Proto se omluvil a šel si lehnout.

„Chceš, abych šla s tebou?“ zeptala se Trill.

„Promiň, ale jsem opravdu hrozně unavený. Uvidíme se zí-

tra,“ slíbil jí Akvin a odešel zpět na pokoj. Pořádně se umyl a teprve pak se mu trochu ulevilo. Odebral se do lože s pocitem, že spánek dorazí, ještě než se hlava dotkne polštáře.